

12 ÉVES, 11 HÓNAPOS, 18 NAPOS

1936. SZEPTEMBER 28., HÉTFŐ

Nem félek többé, nem félek többé, nem félek többé, nem félek többé, soha többé nem fogok félni.

12 ÉVES, 11 HÓNAPOS, 19 NAPOS

1936. SZEPTEMBER 29., KEDD

Amitől félek:

- Mamától.
- A tükroktől.
- Az osztálytársaimtól. Főleg Fermantintól.
- A rovaroktól. Főleg a hangyáktól.
- A rosszullettől.
- Hogy összecsinálom magam félelmemben.

Hülyeség listát állítani a félelmeimről, mert mindentől félek. Vagyis állandóan rám tör a félelem. Az ember nem is várná, és két perc múlva megőrjíti. Ez történt velem az erdőben is. Fel voltam-e készülve arra, hogy halálra rémülök két hangyától? Amikor már majdnem tizenhárom éves vagyok! És még a hangyák előtt, amikor a többiek megtámadtak, nem is védekeztem, rögtön a földre vettem magam. Engedtem, hogy elvegyék az életemet, és fához kötözzenek, mintha meghaltam volna. És halott is voltam, a félelemtől, igazán halott!

A megoldások listája:

- Félsz a mamától? Tégy úgy, mintha nem is létezne.
- Félsz az iskolatársaidtól? Elegyedj szóba Fermantin-nel.

– Félsz a tükröktől? Nézz bele a tükrös szekrény tükreibe.

– Félsz a fájdalomtól? A félelmed okozza a legnagyobb fájdalmat.

– Félsz attól, hogy összeccsinálsz magad? A félelmed undorítóbb, mint a szar.

Van valami nagyon röhejes abban, hogy felállítom a félelmeim és a rájuk adott válaszaim listáját. Soha nem fogom alkalmazni őket.

12 ÉVES, 11 HÓNAPOS, 24 NAPOS

1936. OKTÓBER 4., VASÁRNAP

Amióta hazaküldtek a táborból, a mama haragja nem csitul. Ma este is kirángatott a kádból, azt sem várta meg, hogy beszappanozzam magam. Arra kényszerített, hogy nézzem meg magam a fürdőszobai tükörben. Még csak meg sem száradhattam. Megragadta a vállamat, és szoroson fogta, mintha el szeretné menekülni. Úgy szorított, hogy fájdalmat okozott velem. Azt hajtogatta: nézd meg magad, nézd meg magad! Ökölbe szorítottam a kezem, és behunytam a szemem. Anyám kiabált. Nyisd ki a szemed! Nézd meg magad! Nézd meg magad! Fáztam. Jól összeszorítottam az állkapcsomat, hogy ne vacogjon a fogam. Az egész testem remegett. Nem megyünk innen, amíg meg nem nézed magad! Nézd meg magad! De én nem nyitottam ki a szemem. Nem akarod kinyitni a szemed? Nem akarod megnézni magad? Még mindig ugyanaz a komédia? Nagyszerű! Inkább azt szeretném, ha én mondanám meg neked, hogy nézel ki? Hogy néz ki az a fiú, akit én látok itt? Szerinted hogy nézel ki? Na, hogy nézel ki? Akarod, hogy elmondjam? Hát

sehogy! Nem nézel ki *abszolút sehogy!* (Szóról szóra leírok *mindent*, amit a mama mondott.) Majd kiment, és becsapta maga után az ajtót. Amire kinyitottam a szemem, a tükröt már bevonta a pára.

12 ÉVES, 11 HÓNAPOS, 25 NAPOS
1936. OKTÓBER 5., HÉTFŐ

Ha a papa is látta volna a mamát az idegrohama közben, azt súgta volna a fülembre: hé, ide figyelj csak, hogy egy fiú nem néz ki sehogy, hát az nagyon *érdekes!* Mégis, vajon hogy néz ki *igazából* egy fiú, aki nem néz ki sehogy? Úgy, mint a Larousse izommodellje? Amikor papa hangsúlyosan ejtett ki egy szót, úgy hangzott, mintha dőlt betűkkel mondaná. Utána elhallgatott, hogy legyen időm megrágni a dolgot. És én a Larousse izommodelljére, vagyis az anatómiai ábrára gondolok, mert sokat tanulmányoztuk az anatómiát, papa és én, ennek az izommodellnek az alapján. Tudom, hogyan épül fel egy férfi. Tudom, hol található a lépütőér, névről ismerem az összes csontot, izmot, ideget.

13 ÉVES, SZÜLETÉSNAP
1936. OKTÓBER 10., SZOMBAT

Mama már megint eljátszotta Dodóval a tiszta zsebkendő s trükköt. Persze megvárta az ebédet, amikor már mindenki megérkezett. Dodo behozta az előételeket. Mama megkérte, hogy legyen szíves, tegye le a tányérokat, és kedvesen magához vona, mintha meg szeretné simogatni. De nem simogatta meg, hanem elővette a zsebkendőt. Bedugta Dodo

füle mögé, majd a könyök- és a térdhajlatába. Dodo egészen mereven tartotta magát. Persze a zsebkendő, amit mama felmutatott az egész társaságnak, már nem volt makulátlan fehér, mint azelőtt. És a körmök tisztasága sem volt kielégítő. Egy ilyen piszkos kisfiú ne akarja adni a házikisaszszonyt! Menjen vissza, fiatalember, és vakarja ki magát a koszból! Majd Dodóra mutatva azt mondta Violette-nek: figyeljen oda a körmére, legyen szíves! És véletlenül se hagyják ki köldököt! Tíz percet adok maguknak. Az ilyen gonosz pillanataiban mama mindig a virgonc kislányos hangján beszél.

Amikor kicsi voltam, és Violette mosdatott, úgy tudta leírni, milyen mocskos volt XVI. Lajos udvara, mintha ott született volna. Ó, elhíheted, ott aztán tobzódtak a szagokban! Ezek az emberek úgy parfümözték magukat, ahogyan mi a port söpörjük a szőnyeg alá! Violette nagyon szereti azt a levelet is, amit Napóleon írt Joséphine-nek (amikor az egyiptomi hadjáratból jött hazafelé): „nehogy megmosakodj, mindjárt ott vagyok!” Mindennek az a lényege, kiskomám, hogy nekünk, egyszerű embereknek, nem muszáj rezedaillatúnak lennünk, hogy szeressenek. De ezt nehogy elmondd *neki!*

A tisztaság kapcsán egyszer, amikor a hátát dörzsöltem az afrikkesztyűvel, papa megkérdezte: belegondoltál valaha is, hova lesz ez a sok emberi piszok? Hogy mit piszkolunk össze, amikor mosakszunk?